

[Haunstrup Clemmensen.]

hedernes mulighed for at fortsætte og ekspandere.

Der er også, som understreget fra socialdemokratisk side, enighed om successionsprincippet. Men når man derefter udtrykker skuffelse over, at man ikke har kunnet nå til enighed om den skitse, der fra socialdemokratisk side er forelagt, lægger jeg megen vægt på, at hr. Grünbaum understregede, at tidsmæssige forhold har spillet ind på disse områder. Vi har vel, helt uden at være polemiske, lov til at sige, at den pågældende skitse kom på et temmelig fremrykket stadium af udvalgsarbejdet. Ganske vist har det konservative folkeparti gennem årene lagt megen vægt netop på tanken om sociale fonds, men vi finder måske, at det er lidt pudsigt, når man netop i denne lovgivning vil gennemføre regler herom, bl. a. fordi der jo er en lang række virksomheder, der ikke har de samarbejdsudvalg, som skulle bestyre sådanne sociale fonds.

Jeg vil gerne til slut understrege, at jeg finder det værdifuldt, at denne lovgivning kan samle ikke blot et flertal, men i virkeligheden vidtgående enighed om en række af sine afgørende principper.

Per Federspiel: Der har i udvalget været udført et stort arbejde, og jeg vil ligesom hr. Haunstrup Clemmensen give udtryk for, at man også fra oppositionens side har gjort en udmærket indsats for at klarlægge de problemer, der opstod omkring dødsbo-beskatningen.

Men om den skitse, som hr. Grünbaum nævner — altså tanken om at indføre en henstandsordning i stedet for den passive-ringsordning, som lovforslaget indeholder — vil jeg sige, at dette strider imod selve princippet i den lovgivning, der nu gennemføres, og som går ud på at tilstræbe kontinuitet. Den vil man tilstræbe ud fra det motiv, som socialdemokratiet i og for sig er enig i, nemlig at man ikke skal slå virksomheder i stykker ved at indføre en kunstig beskatning på et tilfældigt tidspunkt af en virksomheds liv. Dette princip kan kun tilgodeses, hvis man virkelig gennemfører en sådan kontinuitet, at den latente skattebyrde, der på et tilfældigt tidspunkt hviler på et dødsbos aktiver, føres videre. Det, der er den store forskel imellem

kildeskattelovgivningen og den tidligere lovgivning, er jo netop, at nu beskatter man ikke længere personen, men indkomsten; man beskatter altså objektet.

Men hr. Grünbaums skitse går i virkeligheden den anden vej og vil beskatte personen, fordi han dør — altså pålægge en yderligere straf, fordi han må lade livet: fordi en person dør, skal der forfalde en skat. Det er der i virkeligheden ikke nogen som helst fornuftig mening i. Men bortset fra dette ville hr. Grünbaum ikke kunne administrere den henstandsordning. Tanken i den er nemlig i virkeligheden, at der forfalder en skat, når en person dør; denne skat skal der gives henstand med, men denne henstand skal gives til dødsboet. Dødsboet holder imidlertid op i løbet af forholdsvis kort tid, det sluttes, så er der ikke mere, og så er der ikke nogen, der har fået henstand. Den person, der har fået henstand, eksisterer ikke. Man kan ikke lade aktivet og henstandsbeløbet følge den samme arving, de samme personer.

Derfor er den tanke, hr. Grünbaum har udkastet, dårligt gennemtænkt og administrativt uigennemførlig. Det er grunden til, at vi ikke, selv om der har været al mulig god vilje i udvalget, med den korte tid, der har været til rådighed, har kunnet gå ind på dette. I virkeligheden er det ulogisk og i strid med hele det skattesystem, der nu gennemføres, hvad enten man kan lide det eller ej. Det er stort set, hvad der kan siges om dette forsøg på at ændre selve grundlaget for den kontinuitet, som man vil gennemføre.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale, at lovforslagene, som de er fremsat, gennemføres med de ændringer, der er fremgået af udvalgsarbejdet. Det giver måske ikke den fuldkomne løsning, men det giver den løsning, der har vist sig bedst mulig under kildeskatteordningen.

Helge von Rosen: Fra radikal side ser vi sådan på det — og det er vel alle enige om — at de store formueansamlinger, som vokser fra generation til generation, ikke er noget, der er ønskeligt. Der er ingen tvivl om, at de hidtil virkende dødsbo-beskatningsregler har modvirket bestræbelserne for en jævnere formuefordeling. Reglerne har virket nu i over et halvt